

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Folketinget vedtog i december 1996 forskellige ændringer i reglerne om skattefri rejsegodtgørelse, jf. lov nr. 1063 af 12. december 1996.

I forbindelse med Folketingets behandling af lovforslaget (Lovforslag nr. L 99, 1996-97) tilkendegav skatteministeren, at han senest den 1. april 1997 ville fremlægge resultaterne af en kulegravning, der skal belyse, i hvilket omfang der foreligger ligestilling i relation til reglerne om rejsegodtgørelse under hensyn til forskellige erhvervsgruppers forskellige omkostningsforhold. Tidspunktet for fremlæggelsen er senere udskudt på grund af overenskomstforhandlingerne.

Resultaterne af undersøgelsen, der er udført af Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, er gengivet i Skatteministeriets rapport af maj 1997. Lovforslaget er fremsat som en opfølgning af undersøgelsen.

2. Det oprindelige rejsebegreb

Efter bestemmelsen i ligningslovens § 9, stk. 5, er det udgangspunktet, at godtgørelse, der udbetales til lønmodtageren af arbejdsgiveren, skal medregnes ved indkomstopgørelsen.

Godtgørelse for rejseudgifter og for erhvervsmæssige befordringsudgifter kan dog udbetales skattefrit, såfremt godtgørelsen ikke overstiger satser, der fastsættes af Ligningsrådet.

Hvis arbejdsgiveren ikke udbetaler nogen rejsegodtgørelse eller udbetaler et mindre beløb, kan lønmodtageren fratrække forskellen imellem det udbetalte beløb og Ligningsrådets sats ved indkomstopgørelsen.

Begrebet »rejseudgifter« omfattede oprindeligt kun de merudgifter, som blev påført en lønmodtager, fordi arbejdsgiveren midlertidigt udsendte lønmodtageren fra det normale arbejdssted til et andet tjenestested. Begrebet er senere udvidet, jf. nedenfor.

Det overordnede, generelle princip er, at uanset hvilket arbejde den ansatte har, må den pågældende selv betale alle sine private udgifter med beskattede

penge. Sådanne udgifter kan ikke trækkes fra, og en eventuel godtgørelse eller refusion er skattepligtig.

En ansat kan ikke uden beskatning få dækket sine almindelige udgifter til kost og logi af arbejdsgiveren. En lønmodtager kan heller ikke få dækket andre udgifter, som man også har derhjemme, og udgifterne kan ikke fratrækkes på selvangivelsen.

Hvis lønmodtageren er udsendt for sin arbejdsgiver, er forholdene anderledes. Når man er udsendt, kan man ikke undgå at få større udgifter, end hvis man er hjemme. Udgiften til overnatning er en merudgift, og udgifterne til kost bliver større end hjemme, når måltiderne må indtages på cafeteria eller restaurant. Merudgifterne er størst i begyndelsen og aftager efterhånden, som man indretter sig på forholdene eller er i stand til at etablere mere permanente løsninger. Det er disse ekstraudgifter, som en lønmodtager påføres på grund af udsendelsen fra det sædvanlige arbejde, der skal dækkes af den skattefri rejsegodtgørelse, hverken mere eller mindre.

Merudgifterne bør som udgangspunkt dækkes af arbejdsgiveren med det dokumenterede faktiske beløb og holdes helt uden for den ansattes mellemværende med skattevæsenet, men hvis lønmodtageren ikke kan få beløbet dækket, kan det fratrækkes på selvangivelsen.

For at undgå besvær med regnskab og dokumentation af de faktiske udgifter giver loven mulighed for i stedet at benytte standardsatser, der fastsættes af Ligningsrådet. Dette er alene indført som en praktisk foranstaltning, så både den ansatte, arbejdsgiveren og skattevæsenet undgår at samle bilag.

Det har derimod aldrig været hensigten, at udbetaling af skattefri rejsegodtgørelse skulle være et skattefrit løntillæg, som arbejdsgiveren måske oven i købet tager sig betalt for ved at udbetale en mindre skattepligtig løn. Det er heller ikke meningen, at godtgørelsen skal være en slags kompensation for, at arbejdet måske er hårdt eller ubehageligt.

Satserne for den udokumenterede, skattefri godtgørelse skal fastsættes, så de maksimalt dækker merudgifterne. Der skal være en rimelig dækning, men standardsatsen må ikke medføre, at nogle grupper generelt får en udokumenteret godtgørelse eller et